

Worldwide
International
Global

Idiodrama

Lies Pauwels & Willemijn Zevenhuijzen

het paleis

hetpaleis.be

THEATER
ARTEMIS

LOD

Worldwide International Global Idiodrama

hetpaleis, LOD muziektheater en Theater Artemis/Lies Pauwels & Willemijn Zevenhuijzen

Send in the idiots!	3
Credits	4
“Hoe speels kan je je middelvinger opsteken?”	5
<i>Lies Pauwels en Willemijn Zevenhuijzen in gesprek met Peter Adriaenssens</i>	9
Wie is wie?	15
Speellijst	17
Praktisch	

Send in the idiots!

foto: Fred Debroek

"Mijn specialiteit is inderdaad een idioot zijn, maar mijn grappen en idiotie moeten wel serieus genomen worden", zei Slavoj Žižek in een interview uit 2013.

Jongeren - en bij uitstek wij allemaal - zakken wellicht nog liever door de grond, dan dat iemand ons idioot noemt. Maar doen we onszelf niet tekort door onze eigenaardigheden krampachtig te verbergen? Terwijl de wereld nauwer en nauwer wordt, is deze talkshowstudio een vrijplaats waar onze idiote en kwetsbare gedachten samen op hol mogen slaan. Of... net to the point komen?

In Worldwide International Global Idiodrama is idioot zijn, de meest authentieke versie van jezelf tonen. Want zijn we niet allemaal continu op zoek naar een manier om tot de wereld te behoren en onszelf er niet in te verliezen?

korte inhoud scènebeelden

BE première op 27 februari 2026
om 20 uur

NL première op 10 maart 2026
om 19u30

in hetpaleis
van 27 februari 2026 t/m 7 maart 2026
en op reis van
10 maart 2026 t/m 15 april 2026

credits

van en met	Lies Pauwels en Willemijn Zevenhuijzen
live muziek	Hantrax
vormgeving	Liesbet Swings en Johanna Trudzinski
dramaturgisch advies	Koen Haagdorens
regieadvies	Jetse Batelaan
regie-assistentie	Jenne Van daele
geluidsontwerp	Bob Hermans
lichtontwerp en toneelmeester	Steven Brys
lichttechniek	Nick Matthé
stage lichttechniek	Kas Wellens
algemene productieleiding	Eva Bracke, Jenne Van daele, Zjoske van Niekerk
technische productieleiding	Els Selleslach
educatieve omkadering	Noriko Beyens
uitvoering decor	Danny Havermans en Frederik Liekens
uitvoering kostuum	Nushi Lambreva, Wim Muylleert, Vick Verachtert
techniek op tournee	Iris Rodenburg en Carlo Lenssen
met steun van	de taxsheltermaatregel van de Belgische Federale Overheid via BNP Paribas Fortis Film Fund

“Hoe speels kan je je middelvinger opsteken?”

Hoe ga je om met een wereld die voortdurend iets te zeggen heeft? Dat is het uitgangspunt van de eerste voorstelling die theatermakers Lies Pauwels en Willemijn Zevenhuijzen samen maken en die in februari in het paleis in première zal gaan. Om nog dieper in de thematiek van de voorstelling te duiken, gingen ze in gesprek met de bekende kinder- en jeugdpsychiater Peter Adriaenssens.

Peter: Ik ben benieuwd: waarom wilden jullie een jeugdpsychiater zien?

Willemijn: We staan aan het begin van het maakproces van Worldwide International Global Idiodrama, al hebben we al wel wat onderzoek achter de rug. Het leek ons interessant om te horen hoe een professional als jij tegenover het thema staat: hoe kunnen jongeren dealen met de buitenwereld waarin zoveel gebeurt?

Lies: We willen op zoek gaan naar antwoorden op die vraag. Kunnen ze dat doen door bijvoorbeeld simpelweg stil te zijn en als een idioot te dansen?

Peter: Ik ben geïntrigeerd door het woord ‘idioot’. Het zit ook in jullie titel. Waarom die term? Het voelt alsof ik meteen in het ‘gekke kastje’ wordt getrokken.

Lies: Wij zien idiotie als een poging om ergens aan te ontsnappen. We hebben allemaal onze eigenheid en als we die volledig volgen, kan dat idioot overkomen. Tegelijk is het misschien wel dé manier om je staande te houden in deze wereld. Trouwens, bij de oude Grieken betekende ‘een idioot’ gewoon een eenvoudig persoon. Het had nog geen negatieve bijklank.

Peter: Raar bevonden worden is een grote angst bij jongeren. Van volwassenen krijgen ze vaak te horen: doe maar gewoon, doe niet gek. Dat is hetzelfde als zeggen: doe toch eens volwassen. Terwijl dat net niet de opdracht is voor een jongere.

Willemijn: In mijn ogen gaat het over: doe maar wat je denkt dat je moet doen. En niet wat de wereld daarbuiten wil dat je doet.

Peter: Doen wat je voelt en op die manier het ongewone laten gebeuren kan inderdaad een bron van inspiratie zijn.

Willemijn: Dat vind ik mooi: het ongewone laten gebeuren. Hoe doe je dat?

Peter: Als volwassene kan je dat doen door jongeren gerust te stellen en transparant te zijn over je eigen leven. Sommige ouders zijn bang om hun eigen moeilijk schoolparcours of hun struggles in het leven te delen, uit angst hun kind te besmetten. Terwijl je net een hoopvolle boodschap meegeeft: je hebt eruit geleerd en het is goed gekomen.

Willemijn: Mijn moeder heeft pas onlangs toegegeven dat ze vroeger veel ondersteuning nodig had op school. Dat had ik wel eerder willen weten. Want ik heb me ook door school heen moeten worstelen. Nochtans is zij heel open van karakter. Ze vond het blijkbaar te gênant om toe te geven.

Peter: Als je open bent, ziet de jongere: het leven gaat niet in een rechte lijn, je kan er ook geraken door allerlei zijstraatjes in te slaan en omwegen te nemen.

Lies: Is het niet moeilijk voor een jongere om die reflectie te maken?

Peter: Klopt. Daarom dat je jongeren kan geruststellen door te tonen hoe je zelf leeft en hen over de complexiteit van dat leven te vertellen. Hoe moeilijk iets soms ook gaat, de tijd doet zijn werk wel, tijd is altijd het belangrijkste medicijn.

Lies: Tijd is ook iets dat we altijd tekort komen, ook in het maken van deze voorstelling (glimlacht). In onze maatschappij moet alles altijd efficiënt verlopen. Dat gegeven willen we ook aanraken in onze voorstelling: hoeveel marge heb je om te botsen met de maatschappij? Hoe kan je je recht opeisen om je idioot te gedragen?

Peter: Wat ik wel merk is dat deze generatie jongeren niet meer bang is van volwassenen. Dat is echt nieuw. Vroeger werden we opgevoed om op tijd te weten wanneer we onze mond moesten houden tegenover een autoriteit als een leerkracht, een agent, een arts... Vandaag krijgen jongeren veel meer ruimte om hun mening te ventileren. Een ander verschil met vroeger is dat jongeren flexibeler omgaan met hun leven. Ze verlaten het klassieke pad van studeren, diploma halen en een 'goede' job vinden. Ze nemen een studentenjob, reizen daarna een tijdje, studeren dan iets, gaan aan de slag in hun eerste job, studeren dan weer iets anders, starten een bijberoep op... Instabiliteit, waar volwassenen erg nerveus van worden, is hun vaardigheid.

foto: Fred Debrock

Willemijn: Ik ga er even een pen bijnemen, want dit is zo interessant (glimlacht).

Lies: Voor mij ook één, alsjeblieft! Naast die instabiliteit is er toch ook blinde passie. Hoe sta je daar tegenover: all the way voor iets gaan, zonder te relativieren?

Peter: Als het een veilige passie is: gaan! Maar je moet weten tot ons brein zich tot ons 25ste levensjaar aan een enorme snelheid ontwikkelt. Ook ons empathisch vermogen is nog in volle vorming. Dus je moet in die blinde passie genoeg aandacht hebben voor de ander. Wat ik problematischer vind, is dat jongeren vandaag omringd worden door pessimistische levensvisies. Ze krijgen te horen van volwassenen: “ik hoop dat je het later nog goed zal hebben” of “ik hoop dat er later nog een pensioen zal zijn voor jou”. Dat komt hard binnen in het brein van een puber. We moeten met zijn allen optimistischer zijn.

Willemijn: Je zei net dat jongeren enorm flexibel zijn. Wil dat ook zeggen dat hun brein gemakkelijker omgaat met alle veranderingen in deze wereld?

Peter: Klopt, we zien dat hun hersenen aan een ongelooflijke snelheid verbindingen blijven maken. Daarom dat we hen als volwassenen moeten blijven tonen hoe complex het leven is. Zo bereiden we onze jongeren voor op hun latere leven. Dat is zo mooi aan jullie job: jullie kunnen op scène een andere realiteit tonen, een complexe werkelijkheid die ook veilig en speels is en uitnodigt om erover na te denken.

Willemijn: Wij proberen ook altijd ruimte te laten voor uitwisseling tussen spelers en publiek.

Lies: Het mooie aan theater is dat het aandacht vraagt. Ik merk vaak dat jongeren zich aangesproken voelen door materiaal in mijn voorstellingen dat niet per se voor hen geschreven is. Het allermooiste is wanneer iets resoneert bij jongeren én volwassenen. Dan ontstaat er een boeiende uitwisseling.

Peter: Als een jong publiek aandachtig is, samen lacht, samen huivert, dan gebeurt een synchronisatie tussen al die verschillende hersenen in de zaal. Zeker als je emotioneel geladen materiaal brengt.

Lies: Ik formuleer geen antwoorden, maar blijf graag bij de vragen, zodat mogelijke antwoorden kunnen rondzweven in de hoofden van het publiek. Daarom hou ik meer van nabesprekingen dan inleidingen.

Peter: Ja, want bij een inleiding ben je al ideeën aan het installeren in het hoofd van de jongeren.

Willemijn: Bij een nabespreking komen we zelf te weten wat de voorstelling betekend heeft voor het publiek. Op die manier komen er betekenissen bij. Ik vraag nog me af: is je brein ooit volgroeid?

Peter: Nee, en dat is maar goed ook. We blijven ons hele leven bijleren en nieuwe ervaringen opdoen. Alleen ligt de snelheid waarmee je nieuwe verbindingen maakt veel lager als volwassene. Daarom kan een kind dat uit Oekraïne komt in enkele maanden tijd Nederlands leren. Terwijl als ik nu Chinees wil leren... dan ben ik daar jarenlang intensief mee bezig.

Lies: Kan je dat flexibel puberbrein ook deterministisch bekijken? Als je door pech of een moeilijke jeugd slechte verbindingen hebt gelegd, is het dan naar de vaantjes?

Peter: Ook hier geldt: tijd is het belangrijkste medicijn. Gelukkig blijft je brein nieuwe bedrading maken. Zo zien we een groeiende groep dertigers en veertigers een oude droom oppikken. Of zien we mensen die jeugdtrauma hebben meegemaakt, later in hun leven alsnog een gezonde liefdesrelatie hebben. Dat is een verhaal van hoop. Het is niet erg als je ooit een foute studiekeuze hebt gemaakt, in ons deel van de wereld kan je die draad weer oppikken.

foto: Fred Debrock

Willemijn: Stel: een jongere vertoont problematisch gedrag. Dat is toch ook een vorm van communicatie?

Peter: Het is een taal, inderdaad. En je hebt tijd nodig om die goed te begrijpen. Ik zie veel tieners de woede dragen die hun ouders nooit hebben durven uiten. Vluchtelingen, gezinnen die in armoede leven: woede kan zich intergenerationeel opbouwen. We moeten met die jongeren durven praten. En liefst in hun taal. Onlangs vroeg ik aan een jongere tijdens een gesprek dat niet vlotte: wat doe jij graag? Ze antwoordde: dansen op mijn kamer. Ik nodigde haar uit dat te filmen en het me te tonen. Ik heb geantwoord door ook te bewegen. Dat was een opening, ik deed een inspanning om de taal van de jongere te spreken. Muziek is ook een taal waar een jongerenbrein erg gevoelig voor is. Speelt muziek een rol in jullie voorstelling?

Willemijn: Zeker. We werken met Hantrax, een componist en performer. Hij zal live spelen tijdens de voorstelling. En hij is ook betrokken bij het maakproces, omdat hij persoonlijk ook erg bezig is met de thematiek van identiteit.

Lies: Een andere invloed is de film *Man on the Moon*. Daarin speelt Jim Carrey de entertainer Andy Kaufman, iemand die al eens over grenzen durft gaan. Blijkbaar bleef Jim Carrey ook tijdens opnames zich compleet misdragen. Dat soort gedrag, daar zijn we naar op zoek. Hoe speels kan je je middelvinger opsteken?

Peter: De uitdrukking ‘prettig gestoord’ komt nu in me op.

Lies: Ja, maar ook prettig melancholisch, prettig verdrietig, prettig pessimistisch. We willen kijken naar alle emoties.

Peter: Hoe willen jullie dat jongeren na de voorstelling naar buiten stappen?

Willemijn: Met een positief gevoel over hun eigen rariteiten? En dat ze weten dat ze het leven mogen vieren.

Lies: Ik laat graag open wat mensen ervan moeten vinden. Willemijn en ik geven ons onderzoek vorm in een theatervoorstelling die hopelijk kan resoneren bij het publiek. Uitwisseling, daar gaat het om.

Peter: Laten we dat alle jongeren toewensen: dat ze van alle kanten geprikkeld worden. Zodat ze de ruimte voelen om hun eigen ding te doen, hun eigen pad te volgen.

wie is wie?

Willemijn Zevenhuijzen

studeerde mime aan de Amsterdam Academie voor Theater en Dans. Ze werkte samen met verschillende theatermakers; Noël Fischer (NTJong), Roy Peters (De Gemeenschap), Boogaerdt/vanderSchoot en Rene Geerlings. Sinds 2003 werken Jetse Batelaan en Willemijn samen. Ze was o.m. te zien in De, Het eind van het begin van het einde en Een leuk avondje uit. Voor haar rol in Diarree is mijn lievelingskleur ontving ze een Gouden krekel voor de meest indrukwekkende prestatie in een jeugdtheaterproductie.

Samen met Jetse Batelaan en Liesbet Swings vormt Willemijn het artistieke team van Theater Artemis. Ze is nauw betrokken bij de kunstprojecten en de werving en begeleiding van jong talent. In samenwerking met Liesbet Swings ontwikkelde ze Radio simetrA, de radiofonische speeltuin van Theater Artemis.

Ze maakt zelf ook voorstellingen, het liefst buiten de theaterzaal. Zo was ze met HappyCIaPY op verschillende festivals te zien en bestormde ze middelbare scholen met guerilla-performances over grote gevoelens tijdens Born to be torn. Voor Mothers Saga, een intieme voorstelling over kwetsbaarheid, zocht ze opnieuw de onstuimige omgeving van de middelbare school op. Verder geeft ze regelmatig les aan de acteursopleiding van de HKU en de mimeopleiding in Amsterdam en is ze een veelgevraagd klankbord voor jonge makers.

Lies Pauwels

is zowel regisseur als actrice. Ze was te zien in de legendarische voorstellingen van Alain Platel en Arne Sierens, en werkte samen met talloze artiesten en gezelschappen, waaronder Tg STAN, Het Toneelhuis, De koe, NTGent, Dood Paard, Wunderbaum, Josse de Pauw, Ola Mafalaani, Peter vanden Eede... Ze was als freelancer lang verbonden aan theaterhuis Campo waar ze vele voorstellingen speelde die op tour waren in binnen- en buitenland. Ze maakte er zelf Club Astrid, Venizke, For all the wrong reasons en speelde de solovoorstellingen De vrouw achter de horizon en White Lies. Sinds 2001 regisseert Pauwels ook meer en meer voorstellingen in het buitenland, o.a. voor Manchester International Festival, Schauspielhaus Bochum, Wiener Burgtheater, Berliner Ensemble, Münchner Kammerspiele en National Theatre of Scotland. In 2025 regisseerde ze Jeanne Dark in Theater Basel.

Bij hetpaleis in Antwerpen creëerde ze in 2016 Het Hamiltoncomplex, een voorstelling die zowel in Vlaanderen als internationaal doorbrak. Later maakte ze er nog Truth or dare, Britney or Goofy, Nacht und Nebel; Jezus Christ or Superstar. Do the Calimero (2021) was - samen met het paleis - haar eerste productie bij LOD muziektheater, waar ze even één van de huisartiesten was. In 2024 ging haar tweede grote productie bij LOD, Love Doll playing with the big boys in a different kind of space, in première. In Love Doll verkent ze de utopie van verbinding in een versplinterde wereld.

Haar werk wordt getypeerd door een levensechtheid die uniek is in het theater. De voorstellingen vertrekken vaak van een fascinatie voor bijzondere mensen of situaties, maar steeds weer slaagt Pauwels erin om deze schijnbaar extravagante uitgangspunten in te zetten als katalysator voor een veel universeler verhaal. Want uiteindelijk zijn we allemaal mensen die worstelen met dezelfde problemen, die last hebben van dezelfde beperkingen en die uiteindelijk alleen maar hun best kunnen doen om er, ondanks alles, iets van te maken.

Sinds enkele jaren maakt Lies ook voorstellingen die gebaseerd zijn op bestaand materiaal. Ze regisseerde voorstellingen gebaseerd op De Steppenwolf van Hesse, Het lijden van de jonge Werther van Goethe en maakte haar versie van Twelfth Night van Shakespeare.

Han Swolfs - Hantrax (die/hun)

Hantrax is een multidisciplinair kunstenaar, componist en performer die een uitgesproken traject uitbouwde binnen én buiten de underground scene. Vaak omschreven als een sweet prince met een heart of darkness uit de Antwerpse ondergrond, opereert hun op het kruispunt waar performancekunst, jazz en onconventionele elektronische dansmuziek elkaar raken.

Als klassiek geschoold pianist ontwikkelde Swolfs al vroeg een diepgaande praktijk met elektronische instrumenten en analoge synthesizers.

Sinds 2005 is Hantrax actief in de underground scene, met releases op labels als Roulette Records, Ekster, Jack Playmobil, Palermo Archivio en het Ierse Jheri Tracks. Tegelijkertijd bouwde die een breed artistiek palmares op dat zich uitstrekt voorbij het clubcircuit en de elektronische muziekwereld.

Sinds 2015 is Swolfs als Hantrax binnen een ruimere context van hedendaagse kunst, performance en compositie. Hij componeerde muziek voor de documentaire Argwaan over Luc Tuymans, de video L'Orphelin voor het Louvre rond de gelijknamige muurschildering van Tuymans, en de soundtrack voor de tuin van het Rubenshuis. Han werkt regelmatig samen met modeontwerper Walter Van Beirendonck, voor wie die muziek componeert voor modeshows, en werkte ook samen met Anne-Mie Van Kerckhoven aan muziek voor haar overzichtstentoonstelling. Samen met marimbavirtuoos Adilia Yip en componist Michiel De Malssche componeerde die het klassieke werk Cellophane Skies voor B-Classic. In 2023 realiseerde die het elektronische muziekluik voor de theatervoorstelling FRAMED van Karolien Verlinden in hetpaleis.

Onder de noemer Hantrax Dolls Solutions presenteerde hij ook autonoom beeldend werk, dat werd tentoongesteld bij M HKA, CASSTL en Zeit Gallery. Als performer en DJ was Hantrax te gast op uiteenlopende podia, waaronder MUHKA, C12, Vooruit, STUK, Reflektor, C-Mine, Ghost by Raveyards Carrousel, Pukkelpop, De Effenaar en Les Ardentes en DeSingel.

Liesbet Swings

is opgeleid als scenograaf aan het Institut del Teatre in Barcelona en is de kostuumontwerper van nagenoeg alle voorstellingen van Willemijn Zevenhuijzen en Jetse Batelaan bij Theater Artemis. Sinds 2014 is ze als maker en curator verantwoordelijk voor de kunstprojecten van Theater Artemis. Deze avontuurlijke projecten ontwikkelen zich en spelen zich af buiten de grenzen van het klassieke theater, in nauwe samenwerking met scholen, organisaties en een collectief van mede-kunstenaars en docenten.

Ze maakte de succesvolle festivalvoorstelling Hallo Dampkring en de happenings Zelfloket, Artemisia all inclusive en Arty Farty in the Playground.

Liesbet Swings vormt samen met Jetse Batelaan en Willemijn Zevenhuijzen het artistieke team van Theater Artemis.

Koen Haagdorens

is dramaturg bij hetpaleis. Hij werkt vanuit de vraag hoe kunst jonge mensen kan helpen om om te gaan met de wereld van vandaag. Hij cureerde het stadsproject hetdoek en richtte een residentiewerking op die onderzoekt wat diversiteit in het jeugdtheater betekent. In hetpaleis werkt hij samen met oa Karolien Verlinden, Jetse Batelaan, kabinet k, Lisi Estaras, Zoë Demoustier, Simon De Vos, Voetvolk, Mokhallad Rasem, Annelies van Hullebusch ea. Voorheen was hij dramaturg bij NTGent, waar hij werkte met Johan Simons, Florian Fischer, Luk Perceval, Wunderbaum, Dimitër Gotscheff, Liliane Brakema en Alain Platel.

Johanna Trudzinski

studeert in 2006 met grote onderscheiding af aan de Koninklijke Academie Antwerpen in de richting Mode. Van 2002-2018 ontwerpt zij samen met Anne Schwätzler en Katharina Trudzinski de mode collectie hui-hui die internationaal verkocht wordt. Daarnaast werkt zij als kostuumontwerper en sinds 2019 ook als scenograaf. Zij wint in 2023 de Duitse Theaterprijs DER FAUST voor het beste kostuumbeeld van de speeltijd 2022. Johanna werkt voor diverse theaterhuizen en regisseurs in België, Nederland, Oostenrijk, Zwitserland, Italië en Frankrijk. Met de theatermaker Lies Pauwels heeft zij een langdurige artistieke samenwerking en voorziet zij het visuele totaalpakket voor haar voorstellingen.

Zij werkt in 2022/23/25 als gastdocent kostuumontwerp aan de Antwerpse Academie en ontwerpt sinds 2021 schoenen en kleding voor het avantgardistische Japanse schoenenmerk GROUND. Zij is lid van de vrouwen-performance groep The Zangles.

Jetse Batelaan

is sinds 2013 artistiek leider van Theater Artemis. Hij studeerde in 2003 af aan de regieopleiding van de AHK Theaterschool. Al tijdens deze studie maakte hij opvallende, bijna woordeloze voorstellingen met behoorlijk lange titels: Pas als zaagsel krijgt een boom applaus, Voorstelling waarin hopelijk niets gebeurt of Een cowboy met zijn handen hoog juicht waarschijnlijk niet. Na zijn afstuderen ging hij aan de slag bij het gasthuis Theater in Amsterdam. Ondertussen maakte hij bij Theatergroep MAX. zijn eerste jeugdtheatervoorstelling. Van 2009 tot en met 2012 was Jetse als regisseur vast verbonden aan het RO Theater.

Bij Theater Artemis werkt hij op een zo'n radicaal mogelijke manier aan een gezelschap dat grenzen verlegt en zo nieuwe ruimtes opent. Hij bouwt gestaag aan een opzienbarende oeuvre van voorstellingen met een filosofische inslag en een absurd komische laag – zowel voor volwassenen als voor een jong publiek. Jetse Batelaan kreeg voor zijn werk meerdere prijzen en onderscheidingen in binnen- en buitenland.

Bob Hermans

studeerde studioproductie aan het SAE Creative Media Institute in Amsterdam. In het theater deed hij o.a. geluidsonwerp voor de voorstellingen Sylvia (Cie Artara / Fabrice Murgia), Een leuk avondje uit en Shel(l)ter (beide producties van het paleis). Daarnaast werkte hij ook samen met muzikanten zoals An Pierlé, Liesa Van der Aa, Amatorski en Aksak Maboul.

THEATER SIMETRA

is een jeugdtheatergezelschap uit 's-Hertogenbosch en maakt interactief en anarchistisch theater. Theater dat zich, in samenspel met het publiek, niet aan zijn eigen wetten houdt.

LOD

muziektheater

LOD muziektheater is een Gents productiehuis dat makers, regisseurs en componisten ondersteunt in het ontwikkelen en produceren van vernieuwende en grensverleggende creaties.

het paleis

is een podiumkunstenhuis voor jong publiek. Het stimuleert kinderen in hun kunstbeleving: als toeschouwer, als gesprekspartner, als deelnemer, als jonge artiest. hetpaleis programmeert verschillende kunstdisciplines en is een spiegel voor een wereld die ingrijpend verandert, een huis voor de volwassenen van morgen.

foto: Fred Debrock

speellijst

in hetpaleis			
27.02.26	20u	première	grote zaal
28.02.26	20u	vrije voorstelling	grote zaal
03.03.26	10u	schoolpremière	grote zaal
04.03.26	10u	schoolvoorstelling	grote zaal
06.03.26	20u	vrije voorstelling	grote zaal
07.03.26	20u	vrije voorstelling	grote zaal

foto: Fred Debrock

op reis			
10.03.26	19u30	NL première	VerkadeFabriek, Den Bosch (NL)
11.03.26	19u30	vrije voorstelling	VerkadeFabriek, Den Bosch (NL)
12.03.26	13u30	schoolvoorstelling	VerkadeFabriek, Den Bosch (NL)
13.03.26	20u	vrije voorstelling	BRONKS, Brussel
14.03.26	20u	vrije voorstelling	Schouwburg Kortijk i.s.m. Antigone i.h.k.v. Mainstream*
16.03.26	10u + 14u	schoolvoorstelling	Schouwburg Kortijk i.s.m. Antigone i.h.k.v. Mainstream*
17.03.26	10u + 14u	schoolvoorstelling	Schouwburg Kortijk i.s.m. Antigone i.h.k.v. Mainstream*
19.03.26	20u	vrije voorstelling	Theater Rotterdam, Rotterdam (NL)
21.03.26	20u	vrije voorstelling	Theater Malpertuis, Tielt
24.03.26	20u30	vrije voorstelling	Theater Frascati, Amsterdam (NL)
25.03.26	20u30	vrije voorstelling	Theater Frascati, Amsterdam (NL)
01.04.26	20u15	vrije voorstelling	SPOT, Groningen (NL)
06.04.26	20u30	vrije voorstelling	Chassé Theater, Breda (NL)
07.04.26	20u	vrije voorstelling	Het Nationaal Theater, Den Haag (NL)
08.04.26	19u30	vrije voorstelling	Leidse Schouwburg, Leiden (NL)
15.04.26	15u + 19u30	vrije voorstelling	Toneelschuur, Haarlem (NL)

praktisch

foto: Fred DEbrock

tickets

Tickets voor Worldwide International Global Idiodrama in hetpaleis zijn te koop aan €9, €14,5 en €18.

Te reserveren bij hetpaleis via 03 202 83 60, info@hetpaleis.be of via www.hetpaleis.be

spot

Surf naar [de spot](#) van Worldwide International Global Idiodrama voor extra informatie, spel en inhoud rond de voorstelling.

persaanvragen BE

Sarah Binnemans
T +32 (0)498 66 27 65
sarah.binnemans@hetpaleis.be

persaanvragen NL

Faye Danaë Leijtens
faye@artemis.nl

met de steun van:

De Standaard

**THEATER
ARTEMIS**

het **paleis**